

Ervaringen bij het 'Bellen tegen eenzaamheid'

Maya Otten

Iedereen vond het fijn en erg attent dat ze gebeld werden. Nog veel mensen wonen zelfstandig en gelukkig samen waar ze erg blij mee zijn. Zij krijgen hulp van burens en familie.

Eén mevrouw woont in een bejaardenhuis en mocht niet meer van haar kamer af, zelfs niet om in het restaurant te eten. Ze heeft altijd veel contact met iedereen en voelt zich nu erg eenzaam. Blij met mijn belletje en evengoed was ze positief.

- “Goedemiddag mevrouw De B, u spreekt met Maya Otten van de MaculaVereniging. Hoe gaat het met u?”
- “Mag ik zo vrij zijn u even onderbreken, ik ben niet geïnteresseerd in dit gesprek.”
- “U bent lid van de MaculaVereniging en wij willen graag weten hoe het met u gaat.”
- “Nogmaals, ik heb u gezegd dat ik hier geen zin in heb, luister dan naar mij.”
- “Maar waarom zegt u dit? Ik wil u graag een aantal vragen stellen.”
- “Ik heb al een eigen huis en ben voorlopig niet van plan hier weg te gaan, ook al ben ik 93.”
- “Haha, nu snap ik het, ik bel namens de MaculaVereniging, niet namens een Makelaars Vereniging.”

Vervolgens werd dit een heel fijn gesprek van een kwartier en mevrouw De B. zou het heel erg op prijs stellen als ze vaker gebeld kan worden. Leuk hoor dit!

Een mevrouw van 86 zat heerlijk op haar praatstoel, haar zus was die dag 101 jaar geworden, ze had haar net gebeld en zei dat ze niet moest zeuren omdat ze vorig jaar nog een groot feest had gehad en iedereen haar nu belde. Haar zus gaf haar gelijk. Mevrouw was de jongste van zes kinderen en ze hadden geleerd van hun ouders dat ze altijd positief moesten blijven en dat doen ze nu nog. Ze wil graag weer gebeld worden, want ze vond het erg gezellig.

Veel leden vonden het spijtig dat de bijeenkomsten niet meer door gingen, maar begrepen het heel goed.